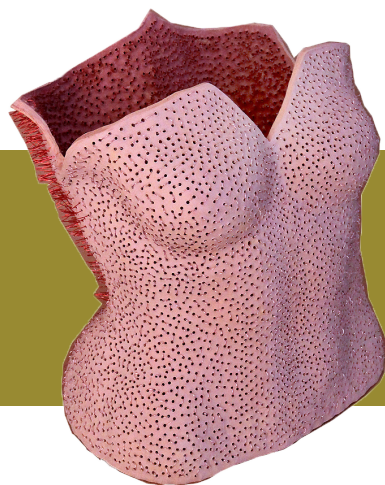

Lučka Šičarov (roj. 1958 v Ljubljani), dipl. filozofinja in pedagoginja, ukvarja se z oblikovanjem unikatne keramike in poučevanjem keramike preko izobraževalnih institucij. Od leta 1987 sodelovala na več kot 40 skupinskih in mednarodnih razstavah in imela 17 samostojnih razstav v Sloveniji in tujini ter prejela več mednarodnih priznanj in nagrad.

www.luckasicarov.com

Priprava zgibanke: Slavica Zrakič, Tomaž Ulčakar, Darija Lebar
Postavitev razstave: umetnica in Slavica Zrakič

Galerija Ekonomske fakultete, Kardeljeva ploščad 17, Ljubljana
Lučka Šičarov "Ženska s poslednjim pisalnim strojem", 3. 10. 2017

LUČKA ŠIČAROV

Ženska s poslednjim pisalnim strojem

Galerija Ekonomske fakultete
oktober 2017

ŽENSKA S POSLEDNJIM PISALNIM STROJEM

Pred tridesetimi leti sem v svet keramike vstopila skozi "velika vrata" mednarodnih razstav ter z začetniškim navdušenjem, ki so ga spodbujali pozitivne kritike in nekatera priznanja. Kar nekaj časa sem nato preizkušala, kaj vse lahko naredim v keramiki, iskala las-ten, prepoznaven izraz in vedno znova ostajala pri istem občutku, ki me je v ta svet tudi popeljal: delo z glino mi je v veselje, delam "z nasmehom".

Tako sem na svojo prvo samostojno razstavo v Galeriji Ekonomske fakultete pred dvajsetimi leti na ogled postavila različne izdelke, večinoma t. i. "uporabne" keramike – svetilke, sklede, vaze – ki sem jim kar tako, da bi zadevo malo "posladkala" pridodala še keramične tortice. Odzivi, ki sem jih takrat doživela, so mi posvetili pot, po kateri je bilo treba nadaljevati: tortice so bile sprejete s širokimi nasmehi, ženska publika je zahtevala še, pa še novih pišk-otov, kremnih rezin ...

Takrat sem ugotovila, da mi je uspelo ustvariti kontakt z občinstvom, da je stekla komunikacija med nasmehi. Naslednjih dvajset let sem posvetila ravno tej komunikaciji – imela sem skoraj prav toliko samostojnih razstav in oprijelo se me je splošno mnenje, da se v keramiki ukvarjam z ženskimi zgodbami na hუმoren način oziroma kritiki so na ta način videli, da sem v keramiki oblikovala in razstavljala ženske torbice, klobuke, čevlje, krone, korzete ...

Po tolikih letih lahko malce šaljivo ugotovim, da se v isto Galerijo, ki ni več v istih prostorih, tudi sama vračam iz drugih prostorov, vendar ostajamo v istem komunikacijskem kanalu, v posodo-

bljeni zgodbi oziroma narativu. Vmes se je zgodil digitalni preobrat ter z nematerialnim delom prinesel tudi nematerialne izdelke in zgodilo se je tudi, da sem se na to paradigmo, ki je ne poimenujejo z besedami, temveč s števkami 24/7, odzvala s keramičnim pisalnim strojem, ki sem ga poimenovala "poslednji pisalni stroj". Vmes sem bila deležna tudi zelo različnih, celo nasprotujočih si mnenj ne samo o izdelku samem temveč tudi temeljnem razmislekom o nadaljnjem ukvarjanju s keramiko v bistveno spremenjenih družbeno-ekonomskih okoliščinah.

Prav zaradi tega zgodba v keramiki, ki jo tu postavljam na ogled, ni retrospektiven "pregled minulega dela", še manj pa nekakšen "pogled nazaj", temveč moja zgodba o ženski, ki sem jo v preteklih letih vdora navidezne komunikacije gnetla in žgala v prepričanju, da ustvarjam keramične komunikatorje, ki o ženski dajejo vedeti tisto "nekaj več", kar sega čez golo informacijo. Ta ženska spakira keramične kuferčke in se na keramično popotovanje odpravi v keramični obleki, vzame keramično torbico in si nadene keramični

klobuk in čevlje – enega je spotoma izgubila – ter samozavestno zagrabi keramični pisalni stroj. Na vprašanje, ali pisalni stroj sodi k ženski opravi, odvrne – kaj je moški brez brkov, kaj je ženska brez pisalnega stroja!? Keramični pisalni stroj ji pove, da ni navidezna, pa še ta je poslednji.

Ravno zato keramična zgodba o ženski, ki se na potovanje odpravi s poslednjim pisalnim strojem v roki, ni ne izmišljena ne virtualna. Je pa res, da je zgodba, ki jo je veliko lažje popotniško nadaljevati s "posladki", omenjenimi na začetku.

Lučka Šičarov